Al-Quraysh *SURAH 106*

(Quraysh) Mecka

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

In the Name of God, the Lord of Grace, the Ever Merciful.

For the tradition of the Quraysh, (1)	لِإِيلَٰفِ قُرَيْشٍ ﴿١﴾
their tradition of travelling in winter and summer: (2)	إِۦلَٰفِهِمْ رِحْلَةَ ٱلشِّتَآءِ وَٱلصَّيْفِ ﴿٢﴾
Let them worship the Lord of this House, (3)	فَلْيَعْبُدُوا۟ رَبَّ هَٰذَا ٱلْبَيْتِ ﴿٣﴾
who provided them with food against hunger, and with security against fear. (4)	ٱلَّذِىٓ أَطْعَمَهُم مِّن جُوعٍ وَءَامَنَهُم مِّنْ خَوْفٍۢ ﴿٤﴾

[106:1] FÖR ATT Quraysh tradition kunde låta dem förbli trygga,
[106:2] traditionen gjorde dem trygga såväl genom deras vinter- och sommarfärder.
[106:3] Låt dem dyrka Herren över detta Hus,
[106:4] som har gett dem föda när hungersnöden hotade och trygghet när fruktan hade fått makt över deras [sinnen].

Så att de inte glömmer

När Abraham, Guds vän, eller khaliil som han kallas på arabiska, fullbordade byggnaden av tillbedjans hus, Ka'bah, och hade renat det, vände han sig till Gud med följande bön: ”*Herre, gör detta till ett tryggt land och försörj det med frukt för de av dess folk som tror på Gud och den yttersta dagen*.” (2:126) o Gud gjorde detta Hus till ett av fred; fri från all mänsklig auktoritet och från allt tyranni. Han beviljade säkerhet och frid för alla som söker skydd i det huset, medan rädsla var överallt runt om det. Även när folket överträdde, tillskrev gudomlighet till andra varelser än Gud och tillbad avgudar, var det frid och trygghet i det; för Gud hade skapat ett syfte med detta heliga Hus.

När folket med Elefanten marscherade för att förstöra Huset, hände det dem som beskrivs i detta föregående suran, Elefanten. Gud bevarade Husets frid, säkerhet och helighet. Om dem som bodde runt Huset sade Gud: "*Ser de inte att Vi har gjort en säker helgedom, medan människor tas bort runt omkring dem?"* (29:67)

Elefantincidenten hade en ytterligare effekt av att avsevärt stärka Husets helighet bland araberna över hela halvön. Det stärkte också Qurayshs ställning, som Husets väktare, i hela Arabien. De kunde därmed resa vida omkring i frid och säkerhet. Var de än gick, möttes de av generositet och stor respekt. Detta uppmuntrade dem att etablera två stora handelsvägar för sina karavaner, en till Jemen i söder och en till Syrien i norr. De organiserade två stora handelsresor; en till Jemen på vintern och en till Syrien på sommaren.

Trots de mycket osäkra förhållandena på hela den arabiska halvön vid den tiden, och trots alla plundringar och räder, som var vanliga i det landet, garanterade Husets helighet i arabernas ögon säkerhet och fred i deras blomstrande handel för dem som bodde nära det och var dess väktare. Detta skapade för Quraysh en distinkt och exklusiv ställning och öppnade för dem en omfattande och garanterad försörjning i fred, säkerhet och välbehag. Quraysh vande sig vid dessa två lönsamma och fredliga resor, som snart blev etablerade bland deras traditionella vanor. Resorna blev som en tradition för dem.

Detta är den specifika nåd som Gud påminner Quraysh om, precis som Han påminde dem om Elefantincidenten i den föregående suran. Det är nåden att de blivit vana vid vinter- och sommarresorna, och det överflöd som Gud skänkte dem genom dessa två fruktbara resor. Det är genom Guds nåd som de, trots att deras land är öde och torrt, ändå lever ett bekvämt liv. Av Hans nåd skyddar Han dem från rädsla, vare sig i deras hem och härd, nära Guds Hus, eller på deras resor. Deras säkerhet är resultatet av att de är Husets väktare, vars helighet är ordinerad och bevarad av Gud mot alla kränkningar.

Gud påminner dem om dessa nådegåvor för att de ska skämmas över sin underkastelse inför andra varelser, medan Han är Husets Herre. Gud säger till dem i praktiken: För denna Quraysh-tradition, nämligen deras vinter- och sommarresor, låt dem underkasta sig Husets Herre som garanterade deras säkerhet och därmed uppmuntrade dem att göra sådana fördelaktiga resor. "*Låt dem tillbe Husets Herre, som gav dem mat mot hunger, och trygghet mot fruktan."* (Vers 3-4) Eftersom deras land var ofruktbart, skulle de ha svultit om det inte vore för försörjningen från Gud. "*Och trygghet mot fruktan*." Fattiga som de var, och levande i en osäker omgivning, skulle deras liv ha varit fyllt av rädsla och oro. Men Gud gav dem säkerhet och skingrade deras fruktan.

Detta är en påminnelse, som borde ha väckt en djup känsla av skam hos Quraysh, vilka inte var omedvetna om Husets stora värde och dess helighets påverkan på deras liv. Vid farans och svårighetens stund brukade Quraysh endast vända sig till Husets Herre och söka endast Hans hjälp. Så var fallet med `Abd al-Muṭṭalib, som inte mötte Abrahah med någon armé eller fysisk styrka. Istället vände sig `Abd al-Muṭṭalib endast till Husets Herre, eftersom Han var den ende som kunde skydda Sitt Hus. `Abd al-Muṭṭalib bad inte till några av avgudarna eller bilderna om hjälp. Han sade inte ens till Abrahah att dessa gudomligheter skulle skydda deras Hus. Han

sade bara till honom: "Jag är bara kamelernas herre, men Huset har sin egen Herre, som säkert kommer att skydda det." Men okunnighet lyssnar inte på någon logik, erkänner inte vad som är rätt, eller accepterar några rimliga argument.

Denna surah verkar vara en fortsättning på den föregående, Elefanten, med avseende på dess ämne och allmänna ton. Trots det är det en självständig surah med den vanliga inledningen för Koranens olika surah, nämligen: "*I Guds namn, den Barmhärtiges, den Nåderikes..*" Korankommentatorer säger att nio surah uppenbarades mellan uppenbarelsen av denna och den föregående suran, men att de placerades bredvid varandra i Koranen på grund av deras nära likhet i ämnet.